

VZLET

- * Aké je to splniť si svoj sen
- * Eurovízia Gymnázia
- * Nečakané dobrodružstvo

ROČNÍK 18

ČÍSLO 2

GYMNÁZIUM LIPANY

Vzlet

číslo 2

december 2016

ročník 18

Vydavateľ:

Gymnázium Lipany

Komenského 13

082 71 Lipany

Koordinátorka:

Mgr. Alena Sledbníková

Šéfredaktorka:

Natália Skladaná

Do časopisu prispeli:

Radoslava Berdisová, Viktória Fedáková, Rozália Kaščáková, Eva Kazimírová, Marta Knutová, Kristína Križalkovičová, Júlia Kromková,

Denisa Palgutová, Vojtech Sabatula, Natália Skladaná,

Ivana Straková,

Mária Zreláková

Grafická úprava:

Dominik Bucko

Jazyková úprava:

Mgr. Dušan Kazimír, PhD.

Fotografie:

z archívu školy

Ilustrácie:

Andrea Daněková

Adresa redakcie:

Časopis Vzlet

Gymnázium Lipany

Komenského 13

082 71 Lipany

E-mail:

casopis.vzlet@gmail.com

Editoriál

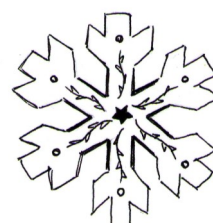
Ahojte, gymnazisti!

Je tu opäť december a prináša nám, ako inak, dlho očakávané nové číslo nášho partáka - Vzletu. Možno vám Ježiško splní najtajnejšie prania, možno nie, ale hlavu hore, kamoši. Veríme, že toto číslo nášho časopisu vám bleskovo vyčarí široký úsmev na tvári. Nájdete tu pikošky zo života školy, fotky zo stužkových, rozhovor s našou študentkou, ktorá bola pol roka v Amerike, a veľa zaujímavých informácií zo sveta školských lavíc. Špeciálne je tu pre vás aj interview so slávnym spisovateľom Jozefom Banášom, ktorý sa len tak

náhodou zastavil na besede v Lipanoch. Na našom gymnáziu sa toho deje naozaj veľa a naši vzletáci sú, samozrejme, všade prítomní a pripravení zasiahnuť ako FBI a akčne zakročiť, aby sme vám mohli podať to najzaujímavejšie z toho, čo sa za posledný polrok udialo. Samozrejme sme nezabudli ani na naše literárne talenty a dali sme im priestor v závere tohto čísla.

Takže čítaniu zdar.

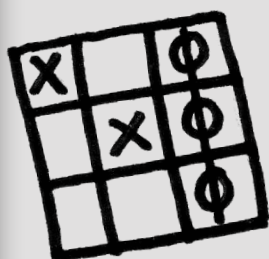
Natália
Skladaná

Obsah čísla:

Za piškvorkami do Brna	3
Postrehy pozorného oka	4
Krajina vášne a horúceho slnka	5
Eurovízia gymnázia	6
Oplatí sa byť aktívnym	7
Aké je to splniť si svoj sen	8 - 9
Nečakané dobrodružstvo	10 - 11
Tie najkrajšie spomienky alebo <i>Šicke sme tu kamaraci</i>	12 - 13
Tri dni za hranicami všednosti	14
V Praze je blaze	15
Zimná kolekcia	16 - 17
Slovo na päť písmen	18
Z poetickej dielne	19
Čo sa odohráva 5 minút pred písomkou	19

Autor:
Adrián
Nemergut,
septima

„Veríme, že
na budúci
rok to
dáme!“

Za piškvorkami do Brna

Spolužiaci zo septimy Gymnázia v Lipanoch - Adrián Nemergut, Matej Terifaj, Tomáš Majtner, Slavo Drobňák a Vojtech Sabatula - sa venujú už dlhší čas piškvorkám. Táto záľuba ich doviedla cez absolútne víťazstvá v oblastnom kole v Poprade a na krajskom turnaji v Košiciach až do Brna, kde sa konalo 25. novembra 2016 medzinárodné podujatie pod názvom Grandfinále 2016 - *Skoč do XO po hlavě*. Ide o prestížnu súťaž, ktorú spoluorganizuje Masarykova univerzita v Brne. Jej cieľom je podporiť u študentov logické myslenie formou piškvoriek a snažiť sa o jeho rozvoj vo vzájomnej konfrontácii na medzinárodnom fóre.

Družstvo s názvom A-team dôstojne obstálo v silnej konkurencii, aj keď pomýšľalo na lepší výsledok. Kapitán súťažného družstva Adrián Nemergut vyjadril za seba aj za ostatných členov určité sklamanie z konečného umiestnenia, ale potom presvedčivo vyhlásil: „Odchádzame so zdvihnutou hlavou a budúci rok berieme Brno útokom. 20. miesto nám rozhodne nestačí a dúfame, že o rok to bude lepšie. Máme dostatok času na to, aby sme sa do budúceho turnaja zlepšili.“ Z týchto slov cítiť zdravé sebadomie, a to

spravidla stojí za každým úspechom. Ak k nemu pridáme chuť trénovať a disciplínu, ktoré „piškvorkárom“ z lipianskeho gymnázia určite nechýbajú, tak sa priaznivý výsledok zaručene dostaví.

A ako hodnotí účinkovanie študentov v grandfinále vedúci družstva PaeDr. Jozef Sobota? „Postup do 24-členného finále z celkového počtu cca. 1300 tímov z Českej republiky a zo Slovenska a celkové 20. miesto nášho družstva sú úspechom, aj keď všetci členovia tímu očakávali viac. Cestovanie do Brna, skoré ranné vstávanie, hra prvýkrát na čas (2 x 8 minút) s hodinami, vylosovanie v ťažkej skupine s minuloročnými víťazmi a niekoľko detailov z jednotlivých partii zohrali taktiež svoju úlohu.“ Zároveň zdôraznil, že pobyt v Brne nebol vôbec zbytočný a neľutuje, že sem merali dlhú cestu. Stretli sa tam so známymi z východného Slovenska, prešli sa ulicami v prípravnom čase pred vianočnými trhmi, videli priestory Masarykovej univerzity, nadviazali nové kontakty a zlepšili si strategické a taktické poznatky.

Autor:
Júlia
Kromková,
4.A

Čo sa
zatiaľ
na
našom
gymku
(ne)
zmenilo
???

Postrehy pozorného oka

Nášmu pozornému oku neuniklo, že do školy prišli nové posily. Prišla i možnosť školu kozmeticky upraviť, dodať červeň jej poblednutým lícam a pre tieto vyššie ciele sme začali fungovať v krízovom režime. No napriek tomu nám z nášho entuziazmu neubudlo. Ba naopak, mnohí z nás si uvedomili, aké vzácne je právo či povinnosť denne chodiť do školy. A stálo to zato. Naša škola omladla a opeknela.

V škole od septembra čo-to pribudlo, no aj ubudlo. Azda najdiskutovanejším zmiznutím je tzv. zrkadlová záhada. Otázku: „Kam chodia v zime zmrzlinári?“ sme preformulovali do podoby: „Kam chodia v septembri zrkadlá?“ Majestátne sa vypínali na školských chodbách a zrazu sú fuč. Samozrejme, ak by niekto z vás vedel o tomto kurióznom prípade viac, kontaktujte, prosím, redakciu. Keďže pre mnohých z nás znamenali tieto optické plochy pomerne veľa, je naším prvotným cieľom odhaliť, prečo zrkadlám odzvonilo.

Veľké zrkadlá síce odišli do večnosti, no narodila sa nová študentská firma. Jej meno gramaticky, logicky aj lexikálne úzko súvisí s názvom inštitúcie, v ktorej denne podávame až nadľudské výkony. Členovia predstavenstva hneď pri krste deklarovali, že chcú byť úspešní, čo de facto znamená dosiahnuť zisk, o ktorom ostatní (ne) snívajú. My, samozrejme, (ne)musíme, ale chceme otvoriť naše veľké srdcia a peňaženky a pomôcť uskutočniť všetky vízie našej gymkofirmy. Zároveň je našou morálnou povinnosťou zaželať všetkým akcionárom, aby nenastal žiaden krach na burze, aby inflácia nepoškodila hodnotu ich cenných papierov a aby vo chvíli, keď bude firma spievať svoju labutiu pieseň, mal každý úsmev

na tvári.

Možno ste si (ne)všimli, že školský rok 2016/2017 ponúka kvantum možností na konanie mimoškolských podujatí. Týmto nechceme vypustiť nepravdivú informáciu, že v uplynulých rokoch sme celý rok sedeli, ako sa hovorí, v lavici. Pre spresnenie preto môžeme povedať, že realizácia aktivít mimo školských lavíc je tento rok intenzívnejšia, čo nás, pochopiteľne, teší.

Sme skoro na dne našich pripomienok k tomuto školskému roku a stále sme neuviedli jeden z najrevolučnejších skutkov. V školskom bufete sa zmenila bufetárka. Ale napriek tejto skutočnosti si zariadenie poskytujúce polovicu idiómu chlieb a hry drží svoj štandard. Pre nás viac ako štandard, veď predsa hladných kŕmi, smädných napája. Dozaista si všetci prajeme, aby sa to aspoň v priebehu nasledujúceho galaktického roka nezmenilo, lebo predsa každý z nás sa chce po škole premávať povzbudený na duši i na tele. A teda nech sa splní naša vôľa.

Na margo tohto dojímavého čítania netreba zabudnúť apelovať na všetkých, ktorí tvoria skelet nášho zeleného teplého hniezda - na nás všetkých. Neprestaňme si vážiť školu. Určite nám dáva viac, než berie, a preto jej budme vďační. Nepresedme tento školský rok v stand-by režime, ale rozdávejme energiu a s vervou začínajme každý školský deň. Popri štúdiu budeme čeliť mnohým úskaliam, ale v predstihu zložiť zbrane nie je správne a ani rozumné. Nasledujme slová nášho hrdinu - generála spod Bradla, ktorý povedal, že „prekážky treba rozbiť, a nie sa im poddávať.“ A zároveň konajme tak, aby sme v júni, pri koncoročnej žatve, boli so sebou spokojní a mohli sa veselo pobrat' na dožinky, resp. na prázdniny.

Autor:
Denisa
Palgutová,
2.A

Krajina vášne a horúceho slnka

Vášnivé, pestré a veľmi pôvabné. Aj takéto prívlastky by sme mohli priradiť Španielsku, ktoré je ďalšou zastávkou na našej exkurzii po krajinách, ktorých jazyk sa učíme na našom gymku. Všetci vieme, že krajina kraluje tanču, športu a tiež aj filmu. Je obľúbenou destináciou našej dovolenky chlivej populácie, ktorá miluje slnko, vodu, pláže. My vám tu teraz ponúkame zopár zaujímavostí, ktorými sa môže pochváliť iba Španielske kráľovstvo.

1. Španielsko má pre turistov viac ako 8 000 km pláží.
2. Španieli majú najviac barov spomedzi všetkých krajín Európy.
3. Španielsko bolo počas prvej a druhej svetovej vojny neutrálnym štátom.
4. Enrique Iglesias je Španiel iba spoločou.
5. V roku 2013 bolo Španielsko tretou najnavštevovanejšou krajinou na svete.
6. Enric Bernat v roku 1958 vyvinul značku lízadiel Chupa Chups.
7. Krajina vládne olivovému oleju (viac ako 44% olivového oleja vo svete má pôvod v Španielsku).
8. Španielčina je druhý najpoužívanejší jazyk na svete.
9. FC Barcelona vlastní najväčší súkromný štadión na svete. Zmestí sa doň 100 000 fanúšikov.
10. Real Madrid je najbohatší futbalový klub na svete.
11. Španielsko je jediná krajina EÚ, ktorá je schopná vypestovať banány.
12. Španielsky herec Antonio Banderas sa takmer stal futbalistom (zachránil ho zlomený členok vo veku 14 rokov).
13. Oficiálna španielska hymna neobsahuje slová.
14. Počas festivalu „La Tomatina“ po sebe ľudia hádžu tisíce paradajok.
15. Pôvodne bola Eiffelova veža určená pre Barcelonu, ale Španieli projekt zamietli.

Nabudúce vás pozývame do....
Ale nechajte sa prekvapiť.

Nezabudli na nezábudky

sme chodili po základných a stredných školách v Lipanoch a neskôr sme pokračovali v uliciach nášho mesta. Každý, kto prispel dobrovoľnou čiastkou, dostal nezábudku a letáky s informáciami, kam pôjdu darované peniaze.

Na podporu duševného zdravia sa nám vďaka dobrým ľuďom podarilo vyzbierať 560,02 €. Výťažok bude použitý na podporu rozvoja siete starostlivosti o ľudí s duševnými ochoreniami a ich sociálneho začlenenia.

Dňa 6. októbra 2016 sme realizovali finančnú zbierku Dni nezábudiek v rámci aktivít JA Firmy Gymagie z Gymnázia v Lipanoch v spolupráci s Ligou za duševné zdravie. Už od rána

Sme radi, že sme aj my mohli takýmto spôsobom pomôcť tým, ktorí to naozaj potrebujú. Všetkým darcom úprimne ďakujeme.

Autor:
Rozália
Kaščáková,
3.A

Eurovízia gymnázia

V rámci Európskeho dňa jazykov sme sa 30. septembra v mestskej galérii prezentovali hudobno-tanečným programom, ktorý pre lipianske a okolité školy pripravili učitelia a študenti našej školy. Cieľom projektu bolo sprostredkovať divákovi formou tanca a spevu kultúru štyroch krajín (Nemecka, Veľkej Británie, Ruska a Španielska), ktorých jazyky sa učíme. Na vystúpení sa zúčastnilo asi 400 žiakov.

Prvá krajina, ktorá sa tu predstavila, bola Nemecko. Široký úsmev na našich tvárach vyčarili mladí chlapi, ktorí svojím šarmom pri predvádzaní nemeckého ľudového tanca zaujali všetky oči v miestnosti. Bolo to milé, prekvapujúce, proste fajn!

Ďalšou krajinou bolo Španielsko. Ako vieme, Španieli sú známi svojím povestným temperamentom, a práve ten sa asi najviac odráža v latinskoamerických rytmoch. Takže ako ináč ako tancom sa mohla prezentovať táto krajina. V programe, samozrejme, mala svoje zastúpenie i Veľká Británia. Reprezentovali ju Lucia Tarasovičová s Emanuelom Tobiašom, a to piesňou *We don't talk anymore*. Ich vystúpenie bolo také pôsobivé, že sme im na chvíľu uverili, že patria (alebo už nie?) k sebe.

Pôsobivým prednesom, spevom a tancom sa predstavila i ďalšia krajina, ktorej jazyk sa naši študenti učia – Rusko. Zoznámili nás s ruskou romancou, s jej pôvodom, a dopriali nám pár dúškami ochutnať i z jej nostalgickej vône.

Ako hosťujúca krajina sa predstavilo Slovensko, a to známou piesňou *Horehronie*, ktorej slovám, myslím si, už každý porozumel. Bolo to super číslo, ktoré zdvihlo divákov zo stoličiek. Žiaľ, nesúťažné.

Celým programom nás sprevádzali šarmantné moderátorky, ktoré v závere tejto súťaže vyhlásili meno víťaznej krajiny, a tou sa stalo Nemecko na základe hlasov zúčastnených divákov. Myslím si, že čas strávený na tomto programe bol plne využitý a každý z nás si z toho niečo odniesol.

Ďakujeme tým, ktorí ho pripravili, aby sme sa my zabavili. :)

Pieseň "**We Don't Talk Anymore**"
spieva
americký
spevák Charlie
Puth spolu so
Selenou
Gomez. Táto
pieseň je
súčasťou
albumu Nine
Track Mind.

Autor:
Vojtech
Sabatula,
septima

Pálenica je
1115 metrov
vysoký vrch
nachádzajúci
sa na
severe
Volovských
vrchov.

Oplatí sa byť aktívnym

Ako každý rok, aj v tomto školskom roku boli najaktívnejší študenti gymnázia v rôznych prírodovedných súťažiach, projektoch a aktivitách osobitne ocenení. Tou zvláštnou cenou je účasť na podujatí, ktoré na gymnáziu funguje už roky, a to sú Dni prírodovedcov.

Spolu 25 žiakov gymnázia so štvorročným i osemročným štúdiom sa zúčastnilo na Dňoch prírodovedcov v krásnom prostredí Pienin. V piatok 14. októbra 2016 ráno sa žiaci so svo-

jimi učiteľmi - Mgr. Beátou Ďurechovou, Mgr. Evou Kazimírovou a PaedDr. Jozefom Sobotom - vypravili do Lesnice. Hneď v ten deň spolu absolvovali turistický výlet na Pálenicu – vrch a zároveň lyžiarske stredisko nad poľským kúpeľ-

ným mestečkom Szczawnica. Fundovným sprievodcom bol p. Sobota.

Zatiaľ na ubytovni p. Kazimírová a p. Ďurechová pre všetkých účastníkov pripravili výborný guláš, ktorý po turistike chutil znamenite. Popoludnie bolo venované spoznávaniu krás dediny a rôznym športovým a vedomostným súťažiam. Nechýbal biologický, chemický či fyzikálny test, šachový turnaj, riešenie sudoku, švihadlá či volejbal. V podobnom duchu sa niesol aj piatkový večer, pre nás vzácné boli aj rozhovory s našimi učiteľmi. Milým prekvapením bola aj návšteva pani zástupkyne Evy Lazoríkovej a pani učiteľky Jany Hozovej.

V sobotu dopoludnia bolo vyhodnotenie súťaží a najúspešnejší žiaci boli ocenení darmi od sponzorov, ktorým sa chcem poďakovať. Boli nimi Peter Kandráč, Ľudmila Vislocká, Sabi a Jozef Sobota.

Autor:
Eva
Kazimírová,
4.B

Aké je to splniť si svoj sen

28. december 2015. Je približne 11.05. Sedím v lietadle, hlavou mi lieta milión myšlienok. Cítim nervozitu, vzrušenie, nedočkavosť, radosť, smútok... Ved' už dnes večer uvidím naživo svoju novú rodinu a domov, v ktorom strávim nasledujúcich šesť mesiacov.

Exchange student – čo to je?

Nie je to tak dávno, keď som sama seba nazývala Exchange studentom. Tento pojem označuje študenta, ktorý strávi istý čas (od pár týždňov až po celý rok) v zahraničí, navštevuje tam školu, zdokonaľuje sa v cudzom jazyku a spoznáva inú kultúru. Ja som

strávila polroka v USA, konkrétne v štáte Arizone, ktorý sa nachádza na juhozápade USA. Práve v tomto štáte sa nachádza aj slávny Grand Canyon. Hlavným a zároveň najväčším mestom Arizony je Phoenix. Práve jedno z jeho predmestí, Chandler, sa stalo mojím domovom.

Moja škola

Grand Canyon Preparatory Academy – to je názov školy, ktorej chodbami som denne prechádzala. Nachádza sa v Tempe, taktiež jednom z predmestí Phoenixu. Študuje tam okolo 100 žiakov od 12 do 18 rokov.

V škole som trávila čas od 8.00 do 13.45 alebo 15.30, keďže som mala

dva rozvrhy (rozvrh A platil v pondelky, stredy a piatky a rozvrh B v utorky a štvrtky). Moje predmety boli angličtina, chémia, dejepis, štúdiá o genocíde, algebra, ekonomika, geografia a STEM (technika).

Čo som si hneď obľúbila, bola povinná uniforma. Pozostávala z obyčajných bielejch nohavíc alebo kratasov, tmavomodrej polokošeľe s logom školy a prípadne aj tmavomodrej mikiny. Ani si neviete predstaviť, koľko času mi ráno ušetrila! :D

Ako vyzeral môj klasický deň

6.00 → Čas vstať! :(

6.55 → Autobus prichádza. Ako iste viete, v USA klasicky vozia deti na vyučovanie žlté školské autobusy. Avšak moja škola takéto autobusy nemala, a preto som dochádzala verejnou dopravou. Môj asi najväčší zážitok z cestovania z/do školy? Raz si len tak sedím. Zdvihnem pohľad – oproti mne chalan v mojom veku so škatuľou na kolenách. Usmieva sa na mňa a ja vraštim čelo, keď sa zrazu veko škatule dvíha a vynára sa z nej hlava. Hadia! Chlapec sa škerí čoraz viac, a tak si radšej presadám a dúfam, že tú cestu prežijem. Len tak mimochodom, mám smrteľný strach z hadov. :D)

8.00 → Prvá hodina sa začína.

Znamenie: lev

Citát, ktorý ma vystihuje: „Zajtra zmením svoj život. Včera som to chcel urobiť dnes.“

Oblúbená činnosť: spánok, čítanie a cestovanie

11.45 – 12.15 –> Ooooo, obed! Pravdupovediac,

11.45 bol pre mňa čas vykúpenia. Vzhľadom na to, že sme mali prestávky dlhé akurát tak na presun z jednej triedy do druhej, nestíhala som doslova nič. V priebehu obeda nadišiel konečne ten čas, keď som si

z tašky vybrala vytúžené jedlo. Bola aj možnosť zakúpiť si obedy priamo v školskom bufete, no po mojich prvých troch pokusoch pozostávajúcich z toho corn doga, hot-

doga a macaroni and cheese (cestoviny so syrom – veľmi populárne), ktoré neboli chutné ani na pohľad, ani v ústach, som si radšej nosila vlastné obedy. Zvyčajne som mala sendvič plnený nutellou a arašidovým maslom, ovocie a nejaký ten snack typu kukuričných tortillachipsov. Keď svietilo slnko, ktoré sa z oblohy cerilo takmer každý deň, obed sme jedli vonku pred školou na lavičkách, prípadne na zemi. Keď pršalo alebo bolo chladnejšie, zaliezli sme do jednej z tried.

13.45/15.30 → Ďalší deň za mnou.

15.10/16.40 → Konečne doma! Počas môjho voľného času som sa cez týždeň väčšinou venovala domácim úlohám, keďže ich vždy bolo neúrekom. Hoci sme nikdy neboli ústne skúšaní a na testy som sa zvyčajne učila až ráno v autobuse, veľkú váhu prikladali rôznym sheetom a esejam. Okrem domácich som tiež trávila čas s hosťiteľskou rodinou – či sme už išli niekde vonku do nákupných centier, sadli pred telku a pozerali filmy/seriály, hrali stolové hry alebo sa len tak rozprávali. Cez ví-

kendy sme takisto chodili na krátke výlety do okolia alebo som išla vonku s inými ľuďmi, ktorých som tam spoznala.

17.30/18.30 → Čas večere. Večera je v Amerike hlavné jedlo dňa. Moja host mamka je výborná kuchárka a varenie zbožňuje, preto nám doma takmer každý večer pripravila mňam-mňam jedlo. Avšak, bol tu jeden malý problém. Aký? Moja host mamka je Mexičanka, a preto som počas večerí často musela prekonávať samu seba, svoj kašeľ a občas aj slzy – také bolo to jedlo pikantné. :D

22.00 – 00.00 → Zzzzz.

Už sme tam?

Amerika je plná nádhernej prírody a úžasných veľkomiest. Je jasné, že keď som už bola za veľkou mlákou, chcela som aj čo-to pochodiť. Navštívila som Los Angeles, San Francisco, Grand Canyon, Horseshoe Bend, Lower Antelope Canyon, Sedonu... Pokorila som tri americké štáty, a to Kaliforniu, Utah, a, samozrejme, Arizonu. Milovala som výlety s hostrodinou alebo s inými exchange študentmi z rôznych kútov sveta. Videla som miesta, o ktorých sa mi ani nesnívalo, ale aj tie, o ktorých som dlho snívala. :) Je len málo vecí lepších ako to, keď vidíte obrázok niekde na nete, povieť si: „Raz sa tam musím dostať!“ a ono sa to naozaj stane skutočnosťou a vy stojíte tam, presne na tom mieste, a neveríte svojim očiam, ušiam... vlastne ničomu.

Tak aké to celé bolo?

Bola to nezabudnuteľná skúsenosť. Aj keď sa chvíle skvelé a úžasné striedali s takými, keď som mala chuť nasadnúť na prvé lietadlo a vrátiť sa späť domov, stálo to za to. Nič predsa nie je dokonalé. Zistila som, že je to naozaj o tom naučiť sa tancovať v daždi. A aj preto som neskutočne vďačná, že som mala možnosť zažiť to všetko a splniť si svoj sen. :)

Autor:
Natália
Skladaná,
3.B

Nečakané dobrodružstvo

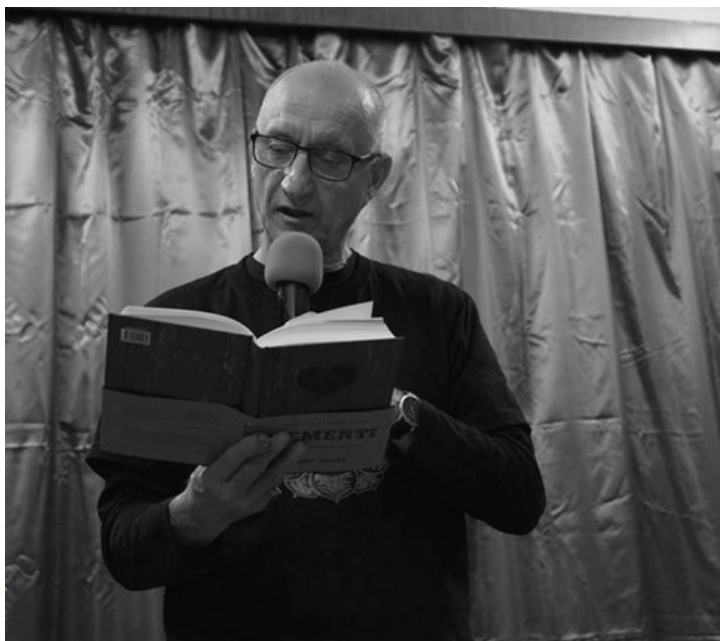
30. novembra 2016 sa v galérii v Lipanoch konala beseda s úžasným človekom, slovenským spisovateľom Jozefom Banášom. Áno, je to otec Adely Banášovej, našej charismatickej a humorom sršiacej moderátorky. A ja som mala tú česť sa na vlastné oči presvedčiť, že jablko naozaj nepadlo d'aleko od stromu.

Do galérie som prišla asi pol hodinu pred začatím besedy. Usadila som sa hneď do prvého radu, aby som mala dobrý výhľad a možnosť komunikovať a vychutnať si besedu čo najviac. Počas besedy nám pán Banáš rozprával neskutočne veľa zaujímavých vecí, od zážitkov z ciest po svete a z politickej brandže, až po jeho pohľad na život, ktorý znel až filozoficky. Bolo to veľmi pútavé a vtipné. Naozaj som sa nevedela prestať smiať a pri vážnejších veciach som mala sánku dole.

Položila som aj zopár otázok a pri podpisovaní kníh v závere som pánovi Banášovi predniesla svoj zámer spraviť s ním rozhovor pre náš Vzlet. Problém bol ale v tom, že o 16.00 mal byť na besede v Sabinove, a bolo jasné, že aj bez toho rozhovoru bude meškať. Preto mi navrhol, aby som s ním cestovala autom aj na besedu do Sabinova a potom bude mať čas na moje otázky. S nadšením som súhlasila.

V aute bolo ale veľa škatúl s knihami. Zopár sa ich muselo posunúť, aby som vošla, aj tak to však bolo len na tesnotku. Na sedadle spolujazdca sedel Mgr. Juraj Vrábel zo Sabinova, ktorý bol dočasným sprievodcom pána Banáša. Naš spisovateľ šoféroval a niekde vzadu medzi škatuľou a dverami som sedela aj ja.

Cesta popri zaujímavom rozhovore ubehla veľmi rýchlo. V kultúrnom stredisku v Sabinove už čakali fanúši-

kovia a v miestnosti, kde sa to všetko malo odohrávať, už vládla tá pravá - banášovská atmosféra. Po privítaní pán Banáš spustil vtipy - a takto sa to tiahlo až do konca.

Keď už odišiel aj posledný spokojný fanúšik s náručím plným podpísaných kníh a so širokým úsmevom na tvári, organizátori prišli oznámiť svojmu hosťovi, že ho čaká ďalší program. On však povedal, že najprv musí poskytnúť rozhovor jednej krásnej mladej slečne. Dokonca sa ma pýtal, či nepotrebujem odvoz späť do Lipian. To už som ale šla na vlaku. Nechcela som rušiť starostlivo vypracovaný program organizátorov.

Do knihy Kód 1 som namiesto obyčajného autogramu dostala s podpisom a venovaním i veľké srdce. Potom už nastal čas lúčenia.

S nadšením som kráčala na vlak nesúc si v taške knihy a v srdci inšpiráciu a zážitok na celý život.

**Jozef
Banáš o
sebe:**
„Písanie je
o slobode
a sloboda
je
o zodpoved
nosti.“

„Naozaj slobodný spisovateľ je poslednou oporou slobody v tomto neslobodnom a závislom svete.“

Jozef Banáš

Najprv zopár informácií:

Jozef Banáš (1948) patrí k najčítanejším a najprekladanejším slovenským autorom. Napísal štyri televízne scenáre, jeden filmový (Začiatok sezóny – druhá cena na filmovom festivale v Portugalsku), tri divadelné komédie, doma i za hranicami mu vyšlo 22 kníh v deviatich jazykoch. Všetky jeho knihy publikované od roku 2006 sa stali bestsellermi, hoci píše o vážnych spoločenských, politických a náboženských témach. Za scenáristickú a literárnu tvorbu získal viaceré ocenenia, z ktorých si najviac váži účasť vo finále nemeckej literárnej Ceny Johanna Gottfrieda Seumeho (2011) s románom Zóna nadšenia (Jubelzone). Je členom Spolku slovenských spisovateľov.

A konečne je tu sľúbený rozhovor:

Keď ste chodili na strednú školu, mali ste nejakú predstavu o tom, čo budete v budúcnosti robiť? Aké boli vaše ambície?

Tak toto je vážna otázka. Ja som študoval na strednej priemyselnej škole elektrotechnickej, ktorá ma katastrofálne nebavila a jediné svetlo v mojom elektrikárskom tuneli bola učiteľka slovenčiny, ktorá vo voľnom čase učila aj

francúzštinu. Už tam som inklinoval k humanitným vedám, písaniu a jazykom. To bola moja vízia. Chcel som písať a robiť niečo s jazykmi. Nakoniec sa mi to splnilo.

Takže ste spokojný s tým, čo teraz robíte?

Áno. Mal som skoro 58 rokov, keď som išiel do dôchodku a začal som sa naplňovať tým, že robím naplno to, čo som po celý život túžil robiť. Samozrejme, že som písal aj predtým nejaké divadelné hry, nejaké filmy, ale spisovateľom na plný úväzok som až teraz.

Znamená to, že študenti nemusia zúfať, keď nevedia, kam ďalej? Aj keď vyštudujú školu, ktorá ich nebaví, myslíte si, že to „správne“ povolanie si ich nájde samo?

Odkazujem vašim priateľom, priateľkám, nech idú za tým, kde ich srdce ťahá. Tá priemyslovka mala pre mňa jeden veľký význam, ktorý som si uvedomil až v neskoršom veku. Naučil som sa tam prekonávať samého seba. Viete, keď robíte niečo, čo vás vyslovene baví, tak to pre vás len tak plynulo tečie. Ale

v tej škole som si hovoril: „Musíš to dokázať! Musíš sa prekonať!“ To malo, samozrejme, svoj veľký význam. Ale hovorím vám - choďte tam, kam vás to vnútorne ťahá.

Máte aj nejaký životný postreh pre našich čitateľov?

Nech sa tí, ktorí majú trojky alebo štvorky z matematiky alebo chémie, netrápia, keď ich baví niečo iné. Lebo keď je niekto slabý v chémii, všetci sa sú-

stredia na to, aby sa zlepšil v predmete, ktorý ho vôbec nebaví, a zabúdajú na to, aby ho podporili v tom, čo mu ide. Takže venujte sa tomu, čo vás baví.

Ďakujem pekne za inšpirujúci rozhovor a prajem veľa úspechov.

Autor:
Marta
Knutová,
4.A

IV.A

Tie najkrajšie spomienky... alebo Šicke sme tu kamaraci

18. november 2016 pre niekoho obyčajný deň, piatok ako každý iný. Pre nás - 4.A - však obzvlášť výnimočný. Tak dlho pripravovaný, obávaný, no hlavne očakávaný deň. Deň, keď sme sa oficiálne stali právoplatnými maturantmi vďaka zeleným stužkám, ktoré teraz hrdo nosíme na našich bundách. Zelená vraj upokojuje, ale pohľad na ne nám pokoj v duši nepridáva. Pripomínajú nám totiž maturity, ktoré nás už onedlho čakajú. Zelená je farba nádeje, a tá zomiera posledná, tak teda snáď zmaturujeme.

Napriek všetkému tomu zhonu lom nášho štvorročného dobrodružstva pred naším veľkým dňom a niekedy až zvaného stredná škola. Opisovať tu deťoch trochu vyhroteným situáciám sme dali trochu zvaný pribeh celej tejto ceremónie je dokopy program, ktorý, podľa ohlasov, azda zbytočné. Tí, ktorí to už majú za sebou, vedú, o čom hovorím.

Na začiatok sme však vyvolali aj Vydvihnúť by som chcela emócie a momenty, vďaka ktorým sa tento hororový videom, na ktorom sme sa večer stal pre nás tak výnimočným. Sავსა- však my už iba zabávali, keďže sme motné „stužkovanie“, počas ktorého poznali celé pozadie nakrúcania. Pre nás občas odbehol pohľad k našim rodičom, ktorým vďačíme za tak veľkú.

Kroniky, ktoré boli trefné, vy- chytané „tanečky“ učiteľov a nielen ich samotných, ale aj istých, im veľmi podobných dvojníkovD.

To, že my ako jednotlivci tvoríme kolektív našej triedy, nám budú pripomínať aj črepiny džbánú, z ktorého si každý po jeho rozbití kúsok uchmatol. Pohodová priateľská atmosféra v nás umocňovala pocity radosti a chuti zabávať sa až do rána. Skupinové objatie celej triedy a uvedomenie si, že tí, ktorí mi často liezli na nervy, mi ozaj

mnohých bolo takisto prekvapením naše prirástli k srdcu. Som nesmierne vďač- netradičné pečatenie na samotnej stuž- ná za nich, za to, že som ich mohla kovej. spoznať a hlavne za to všetko krásne, čo

Stužková je pomyselným vrcho- sme spolu zažili.

Autor:
Radoslava
Berdisová,
4.B

IV.B

Vzlet

Strana 13

V plnej kráse sme sa zišli zase, v plnom počte po dlhšom čase.

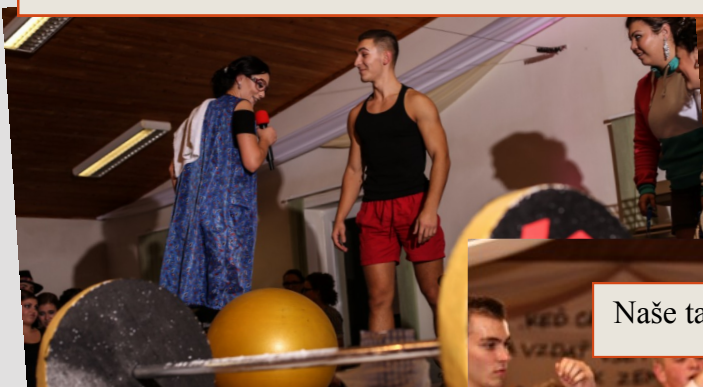

Naša triedna veľká pani, zrýmovala
báseň o nás už vlani.

Matúš si konečne našiel partnerku,
ktorá zvláda jeho tanečné kreácie.

Na naše nesmierne skvelé herecké výkony sa prišlo
pozrieť presne 1 669 986 ľudí. Ďakujeme!

Naše tanečky do siedmej rána, ruka hore!!!

Autor:
Kristína
Križalkovičová,
septima

Tri dni za hranicami všednosti

Dňa 8. 11. 2016 sme vyrazili na slony a klokany sa nám páčili asi najtrojdňovú exkurziu do Poľska. Cesta viac. Afrikárium bolo veľmi priestranné autobusom trvala viac ako štyri hodiny, a pútavé. Nevedeli sme, kam sa máme no napriek tomu to stálo za to. Všetci skôr pozerat'.

Najskôr sme navštívili soľnú baňu vo Wieliczke. Veľmi ma prekvapilo množstvo schodov, ktoré sme museli prejsť, kým sme sa dostali na miesto prehliadky. Bolo ich okolo 380. Asi najkrajšia časť bola kaplnka sv. Kingy, ktorá sa nachádzala 101 m pod zemou, v ktorej sa i dnes konajú svadobné obrady. Je plná sôch, obrazov a lustrov vytesaných do soľnej skaly. No prosto úžasné! Okrem toho sa v turistickej časti bane nachádza aj podzemné jazero a expozícia dejín soľného baníctva.

Po návšteve soľnej bane sme si boli obzrieť centrum Krakova a nakúpiť suveníry pre blízkych. Veď nemôžete prísť z výletu len tak naprázdno. Večer nás už v hoteli čakala výborná večera.

Na druhý deň sme si prezreli obrovské zoo vo Vroclave. Žirafy, levy, a Dušanovi Kazimírovi za skvelý výlet.

V posledný deň sme sa zbalili a zamierili sme do Osvienčimu. Mali sme veľmi dobrú sprievodkyňu, ktorá nám o všetkom pútavo rozprávala. Sprevádzala nás po jednotlivých blokoch, v ktorých sa nachádzali ľudské vlasy, ortézy, kufre a veľa fotiek nevinných Židov. Obzerať sa na plynovú komoru a krematórium bolo strašné. V druhej časti koncentračného tábora sme neboli dlho, ale myslím si, že sme videli dosť. Výklad sprievodkyne sme počúvali so zatajeným dychom. Uvedomili sme si, že je dôležité o tom hovoriť, pretože ak si to nebudeme stále pripomínať, dejiny sa môžu zopakovať. My sme tí, ktorí musia niesť tento odkaz ďalej.

Ďakujeme našim učiteľom Mo-

nike Pribulovej, Viere Kruľákovovej a Dušanovi Kazimírovi za skvelý výlet.

V soľnej bani patria medzi najkrajšie kúsky soľné sochy.

Návštevníci si môžu pozrieť Kopernika, Goetheho či soľnú obdobu Da Vinciho. Poslednej večere.

Autor:
Viktória
Fedáková,
2.A

Už
niekoľko
rokov nielen
rovnaké
miesto, ale
aj rovnaká
atmosféra,
no vždy iní
žiaci.

Ani tento rok naši profesori nezaháľali a pripravili pre nás bohatý trojdňový program u našich susedov – v Prahe. Nabalení, plní úsmevu a nedočkavosti sme sa v utorok večer vybrali „priamo do Prahy“. Ak si niekto plánoval vychutnávať si spánok, nepodarilo sa. Len čo sme sa usadili, autobus bol plný radosti a spevu. A tak zleťela prvá prebdená noc.

Unavení sme vykročili v Prahe do niečoho nového, neznámeho a na prvý pohľad krásneho. Každý zabudol na svoje náreky po nevyspatej noci. Ako prvé sme navštívili Národné múzeum, kde sme si mohli pozrieť archu so zvieratami. Po tejto prehliadke sme prešli Václavské námestie, na ktorom sme obdivovali sochu svätého Václava a krásne historické pražské stavby. Potom sme sa vybrali pozrieť si najatraktívnejšie starého mesta, Pražský orloj. Vďaka skvelému načasovaniu sa nám podarilo vidieť aj apoštolov, ktorí sa ukazujú verejnosti po odbití celej hodiny.

Poobede sme sa prešli po jednej z najtypickejších dominánt Prahy – po Karlovom moste. Hneď potom sme sa zastavili pri najužšej pražskej uličke, ktorá je dokonca riadená semaforom, a taktiež sme mali možnosť prejsť ňou. Podvečer sa nám podarilo zdolať veľký počet schodov vedúcich k Pražskému hradu a vychutnať si tak prekrásny pohľad na toto stovežaté

mesto. Prvý deň zbehol ako voda a my sme už nedočkaví čakali na autobus, ktorý nás mal zaviesť na loď. Vďaka sme sa navečerali, vybalili a užívali sme si spoločné večerné chvíle.

Štvrtkové ranné vstávanie bolo kruté, ale labute plávajúce pri našej lodi nám vylepšili náladu. Po raňajkách, plní síl, sme sa vybrali na Karlštejn. Veľmi peknou historickou dedinkou sme si to vyšliapali hore na hrad. Bola to zaujímavá prehliadka, pri ktorej sme sa dozvedeli veľa nových informácií a mohli sme na vlastné oči vidieť stredoveké WC, ktorého umiestnenie bolo fakt zarážajúce. Navštívili sme aj múzeum voskových figurín. Z dedinky Karlštejn sme vyrazili do Karlových Varov. Prešli sme sa týmto historickým kúpeľným mestom a tradične sme si odfotili Becherovku, ktorá sa tu vyrába. Po dlhšej ceste sme dorazili na loď, kde sme sa unavení navečerali a pripravili sa na náš posledný deň. Piatkovým cieľom bol koncentračný tábor Terezín a múzeum ghettá, kde sme mohli vidieť izby, cely, dielne väznených Židov a na vlastnej koži sme mohli pocítiť chlad a smútok tohto miesta.

Poobede sme sa rozlúčili s Prahou a vyrazili sme naspäť domov. Cesta bola opäť veselá. Veď ako inak. Druháci boli plní dojmov a zážitkov!

Zimná kolekcia

Ahojte! Opäť som tu s novým pokračovaním módnej rubriky. Keďže vonku je už riadna zima, ukážeme si zopár kúskov, ktoré by nemali chýbať v tvojej skrini. Je však len a len na tebe, či sa inšpiruješ. Základom je predsa mať vlastný štýl.

V teplejšom jesennom a jarnom počasí bude tvojou najlepšou partáčkou kožená bunda. Môžeš si vybrať akúkoľvek farbu a strih. Nemusí to byť hneď čierna klasika, aj keď tá ťa zachráni v každej situácii. Skús sa pohrať s výraznejšími farbami, ako je napríklad červená, khaki alebo aj žltá, ak si trúfaš.

Outfit si aj v zime môžeš spestriť nezvyčajným kúskom. Napríklad tento šál má v strede všitú kapucňu a mäkučkú kožušinku, ktorá ťa zaručene zahreje. Máš to 2 v 1.

V zime sa ti určite zide teplý kabát. Aj tento kúsok nájdeš vo farebných variáciách od výmyslu sveta a v rôznych strihoch. Stačí len nájsť ten svoj osudový, ktorý padne na tvoju postavu ako uliaty.

Ak chceš originálny kúsok, v ktorom zažiariš, kúp si vestu. Môže byť vlnená, kožená, etno, aká len chceš. Bonusom je to, že ti v nej bude príjemne teplúčko.

Základom výbavy je v chladných mesiacoch spoľahlivá vetrovka. Ja osobne ich mám hneď niekoľko. Niektoré sú hrubšie, niektoré tenšie, niektoré majú neutrálnu farbu, ale mám aj krikľavorúžovú, ktorou sa pokúšam spestriť pochmúrny svet, keď je nebo zatiahnuté mrakmi.

Autorka a modelka: Natália Skladaná
Fotograf: Andrea Hovančíková, Sylvia Skladaná, Ema Hovančíková, Natália Skladaná (selfie) J

Kedže sa blíži plesová sezóna, dala som sem aj fotku v šatách. Pri ich výbere sa fantázii medze nekladú. Obleč si róbu, po ktorej ti srdce piští.

Autor:
Júlia
Kromková,
4.A

Slovo na päť písmen

Ako ďaleko je od človeka k človeku? Pýtam sa dnes, pýtali sa včera, spýtajú sa zajtra. Viem - univerzálna odpoveď neexistuje a myslím si, že ani nebude. Som človek, ktorý zatiaľ nevie, čo je skutočný život, nepozná vážne sklamanie, nikdy fatálne nezakopol, nemá skúsenosťou pokrivené názory na svet. Preto tvrdím, že vzdialenosť je zanedbateľná. Áno, môj búrlivý vnútorný svet suverénne súhlasí a ja len ticho kráčam podľa jeho pokynov na správnu cestu. Láska je pre mňa jediným garantom. Záruka kvality či trvácnosti.

Láska, ktorá všetko pretrvá... Nežný cit, čo nepozná nepravosť. Ak k nej nevedie cesta, ona si ju spraví k nám. Láska, ktorá hory prenáša, no často má problém s malým závažím neúspechu. Láska, ktorá so sebou nesie množstvo obáv. Zlomyseľnosť patrí k jej najväčším rivalom. Neplánuje sa vzdať, vždy chce čestne a hrdo bojovať. Bojovať za seba, bojovať za nás.

Vari niet na svete človeka, ktorý by netúžil po láske. Nie je dôležité množstvo. Je dôležitý zámer - ako s ňou chcem naložiť vo svojom živote. Mali by sme si ju chrániť a zveľaďovať jej majestátne dielo. Snahu vylepšiť svet. Snahu prinášať ovocie stromu, ktorého život visí na vlásku. Láska je tá, ktorá vydrží.

Nepotrebuje dodávať motiváciu. Nemá žiadne sebecké ciele. Nežije pre seba. Nedýcha pre zisťné úmysly. Má hlboké korene, ktorými neotrasú žiadne intrigy súperov.

Často môže pochybovať, no nikdy nechce prehrať. Stáva sa, že nevie kam, že pocíti chladné odmietnutie, no ona vytrvalo ide ďalej, kráča pokojne vpred.

Lásku nevidíš, no cítiš. Ani nepočuješ, a predsa o nej nepochybuješ. Lásku máme všetci, každý koľko potrebuje. Lásku dávame, každý koľko vyžaduje. Lásku šírimo, každý koľko venuje. Lásku žijeme, každý koľko sám žiť chce.

Láska je medzi nami, žime s ňou. Láska je cit, ktorý dáva životu zmysel. Zmysel vtedy, keď stojíme na rázcestí. Váhame, či ísť, či ustúpiť, či zostať stáť. Nevidíme, čo môžeme stratiť, rovnako si nepredstavujeme, čo môžeme nájsť. Ak sa rozhodneme ísť, nájdeme ju...

Láska je láska, láska je šťastie v nás. Je človek, ktorého dych ma zohrieva, aby som nezamrzla, jeho ruky, ktoré mi nedovolia padnúť, keď mi je ťažko.

*Mám rada lásku, vždy je koho milovať.
Mám rada Slovákov, lebo milujú.
Mám rada Slovensko, lebo pozná
lásku.*

Autor:
Natália
Skladaná,
3.B

Z poetickej dielne

namaľuj mi ticho		vzduchom obkľúčení udeľujeme prezumpciu nevinu svetu kŕmiac vlastné mlynské kamene
hltaní naivitou sme stredom vesmíru	vo vlasoch jej kvitnú konvalinky	
namaľuj mi ticho opíš nekonečno ukáž mi nič	a srdcia má dve	rany na chrbte máš od biča v tvojej pravej ruke
prekliati múdrost'ou nevedo- mých	nové vzniklo aby jedného dňa mohlo zlomiť to staré	sme generácia vzduchom obkľúčených
tak namaľuj mi ticho		
	krv z krvi	

Čo sa odohráva v mysli študenta 5 minút pred písomkou?

Autor:
Ivana
Straková,
4.B

Už sa nemám kde ukryť, nemám kam utiecť. Ostala som iba ja, môj papier a pero. No nie som jediná. Pohľady mojich spolužiakov prezrádzajú, že v tom ideme spoločne. Mám sa tešiť, že nebudem jediná so zlou známku, alebo naopak, smútiť, že nie je šanca od niekoho odpísať? V hlave mi vŕta otázka: Ako to, že sme ju nepresvedčili? Veď naše argumenty boli také dobré. Prečo je také ťažké zlomiť ju? Má vôbec srdce? Namiesto toho sa pozerá na 20 zničených ľudí ťahajúcich svoje vedomosti ukryté v tej najhlbšej pamäti. Páni, až teraz som si všimla, koľko nás zase chýba. Čo všetko si človek neuvedomí pri písaní testu. Napríklad to, že môj papier je stále prázdny. A aká je ho škoda! Mohla som zachrániť aspoň 1 halúzku a mať z toho dobrý pocit. Namiesto toho sa s plynutím posledných minút mojej pravy vynárajú prvé výčitky. No teraz je už neskoro plakať nad rozliatym m l i e k o m .

Bože, čo tu robím?! Mala som, ja ťava, ostať radšej doma. Prečo mi cez víkend rodičia nezakázali ísť na tú šialenú party? Prečo?! Potrebujem dobrú známku

a som si istá, že toto už nevykryjem. Super! Už ani spolužiaci nespolupracujú a každý má povinne otvorený zošit. A čo robím ja? Rozprávam sa sama so sebou... Čo keby som si to aspoň prečítala? Hej, skúsím to... Tak nič, snaha bola. Okej, klud. Možno sa mi podarí od niekoho odpísať. Snáď dá aj opravnú, na tú by som sa už pripravila. Iba žeby nie... Prečo je tu naokolo taký hluk?! Nedá sa na nič sústrediť! Och, ale som vyhladla. Čo asi bude na obed? Snáď sa to bude dať zjesť. Och, nie! Už ide! Pomoooooc!

Autor:
Mária
Zreľáková,
4.B

